

— og saadan er det gaaet i nogle Aar —, maa Sogneraadet nødvendigvis optage et midlertidigt Laan til høj Rente. Det forekommer mig at være urigtigt, at Staten ikke punktlig opfylder sine Forpligtelser overfor Kommunerne. For kort Tid siden holdt Randers Amts Sogneraadsforening sit Aarsmøde; der blev da fra flere Sider rettet stærk Kritik mod denne Udbetaling af Statstilskuddet — i indeværende Aar var det først blevet udbetalt til Kommunerne i Midten af August Maaned —, og, som jeg tillod mig at paapege, kan et saadant Forhold for mange Kommuner Vedkommende bevirke, at de maa optage et midlertidigt Laan til høj Rente. Man kan jo ganske vist sige: Ja, men en saadan Eventualitet kan Sogneraadene sikre sig imod ved at ligne noget rigeligere, end de plejer. Men det er noget, Sogneraadene meget nødig gør. Det gaar med Kommunerne, som det gaar med Staten: der er ingen, der sætter særlig Pris paa forhøjede Skatter, og Sogneraadene affatter som Regel deres Budget under den bestemte Forudsætning, at Statens Tilskud maa være indkommet i Regnskabsaarets første Kvartal.

Jeg vil da i denne Forbindelse gerne minde om, at Kommunalraadene opkræver Indkomst- og Formueskatten til Staten. Den opkræves i 2 Terminer og indbetales paa Amtsstuen, der ogsaa udbetaler Statstilskuddet til Kommunerne. Skønt det jo ofte kniber med at faa Skatterne ind, gaar det ganske anderledes hurtigt med Statsskatterne end med Kommuneskatterne; saaledes er det i alt Fald, hvor jeg er kendt. Om det er i Henhold til en gammel Tradition, ved jeg ikke; maaske kommer det af, at det for den almindelige Bevidsthed staa saaledes, at der, naar det gælder Staten, er nærmere til Fogeden, da venten man snarere en Eksekution. Faktum er, at Statsskatterne næsten altid kommer ind til Forfaldstid. Der maatte nu, forekommer det mig, gennem Amtstuerne kunne ske en Udveksling, naar, som det i Aar er sket, Kommunerens Tilskud fra Staten ikke er udbetalt til 1. Juli, men Staten desuagtet forlanger, at de Penge, Kommunerne har opkrævet til Staten, skal betales til Forfaldstid. Naar ogsaa den 1. Juli og Pengene er til Stede, synes jeg, der maatte kunne ske en Udveksling, en Afskrivning, eller hvad man nu vil kalde det. Jeg vil blot tillade mig at henlede den højtærede Finansministers Opmærksomhed paa dette Forhold: om Kommunerne, naar Statens Tilskud ikke

udbetales i rette Tid, ikke som Forskud kunde beholde den Skat, som de har opkrævet til Staten. Mellemedet er jo i begge Tilfælde Amtsstuerne. Som allerede omtalt forekommer det mig noget — maaske det er lidt for dristigt at sige urigtigt, men hvis man siger mindre rigtigt, er det et meget mildt Udtryk, at Staten forlanger sit, men ikke betaler det, den skulde, og de Klager, der er fremkommet fra Randers Amts Sogneraadsforening, er naturligvis fælles for saa mange andre overalt i Landet. Saafremt en saadan Ordning med Amtsstuerne som Mellemed, som jeg her har tilladt mig at paapege, ikke kan træffes, vil jeg dog henstille til den højtærede Indenrigsminister at foranledige, at Statens Tilskud for Fremtiden bliver indbetalt i det paafølgende Regnskabsaars første Kvartal. Jeg synes, det er et rimeligt Forlangende, Sogneraadene her stiller, og jeg er ogsaa overbevist om, at det vil blive taget til Følge af de højtærede Ministre.

I Tilslutning til det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 5te Valgkreds (Westergaard) vil jeg anmode om, at Bevillingen til Husmandsrejser maa blive forhøjet. Jeg har haft Lejlighed til at deltage i nogle af dem, og jeg tror, at de Indtryk, som den fattige Husmand og hans Kone, Folk, som sjælden rejser, modtager, naar de er ude paa en saadan Rejse, har stor Betydning for dem i deres Kamp, kan vi godt sige, for Tilværelsen, i deres Arbejde for at faa saa meget som muligt ud af deres lille Jordlod, idet de derved ogsaa kan blive dygtiggjort til under maaske vanskelige Forhold at holde Modet oppe. Det er en Bevilling, som jeg absolut synes fortjener at paaagtes og have Rigsdagens fulde Sympati.

Laust Jensen: Det er med en Blanding af Forundring og Beklagelse, at jeg paa det foreliggende Finanslovsforslag finder Statens Indtægt af Jernbaneskylden opført med et saa beskedent Beløb som 1,200 Kr. Jeg føler mig overbevist om, at denne Jernbaneskyld har været noget af en Skuffelse for dem, der har ventet noget stort af den; men til denne Kreds af Medborgere hører jeg ganske vist ikke. Paa Finanslovsforslaget for 1911—12 havde Finansministeren første Gang opført det forventede Indtægtsbeløb af Jernbaneskylden, og da kunde man naturligvis i Finansministeriet ikke have nogen velgrundet Formodning om, hvor stor en Indtægt Staten kunde faa herigennem;